

רפ) **וי"ל** שז"ע כ"ע אע"ג כו' אוכם הוא קדם עה"ע ופי' אוכם הוא ל' שחרות
 שאינו בבחי' אור וגילוי מפני הביטול כו', ומבו' במ"א שזהו מפני כי
 חפצו להיות כלול בעצמותו הוא יש האמיתי היפך התגלותו להוות כו', ונודע
 מהבעש"ט בפי' שרפים עומדים ממעל לו שזהו מפני שרצונם ליכלל באוא"ס מעלה
 עליהם הכתוב כאלו עומדים ממעל לו כו' (ובאמת בכ"מ ששם הוא רצונו ה"ה כולו
 שם כי הרצון מושך כל הכחות איליו כו' וכמ"ש במ"א), וכמו"כ הוא בבחי' אוכם
 דכתר שמפני שחפצו ליכלל ביש אמיתי המאור מעלה עליו כאלו נכלל ולכן אוכם
 הוא כמו זיו השמש בכדור השמש עצמו עד"מ כו' (כ"כ בד"ה ואולם, רל"ד),
 וא"כ זהו כמו ביטול דאפס שלמעלה מהביטול דאין כו', דהביטול דאין הוא כמו
 שהאור הוא בבחי' התגלות שנגרש בו איך שאין זולתו ומ"מ הוא בבחי' אור כו',
ואפס זולתו* הוא בבחי' התכללות במקורו שאינו בבחי' אור כלל דלאו אינון נהורין
 כו', ולפ"ז הביטול דהוא לבדו הוא והביטול דעלי' והתכללות הן ב' הענינים דאין
 ואפס כו' אמנם יש לדקדק במה שאו' כ"ע אע"ג דאיהו אור קדמון כו' אוכם הוא
 כו' הרי דכ"ע הוא ג"כ בבחי' אור כו' (ועמ"ש בפרד"ס שער הצחצחות פ"ג דג'
 אורות קדמון צח ומצוחצח הן בבחי' כח"ב שבכתר כו'), וא"כ איך נא' שהכתר הוא
 בבחי' אפס ממש כענין לאו אינון נהורין שהרי נק' בשם אור כו'. וי"ל עפמ"ש
 בדרוש וככה רל"ז ס"פ כ"ג ההפרש בין אוכם ללא ידע, דאוכם הוא בחי' ביטול
 לבד שמתבטל לפני עה"ע אבל לא ידע הוא שאינו בבחי' הרגש כלל גם בעצמו כו'.
 והענין הוא דהנה אי' בת"ז אוא"ס מלגאו כתרא עילאה מלבר דבחי' כתר הוא בחי'
 חיצוני' הכתר דבזה הוא הביטול דאוכם שמתבטל קדם עה"ע כו', ואוא"ס מלגאו
 הוא בחי' פנימיות הכתר בחי' עתיק הנק' רדל"א כו' שהוא בחי' לא ידע היינו
 שאינו מהות ידוע ומורגש בעצמו מלל כו'. וביאור הענין הוא דהנה הביטול דאוכם
 הוא רק העדר תפיסת מקום כו', וע"ד שרגא בטיהרא מאי אהני דבתוקף זריחת אור
 השמש אין אור הנר מועיל כלל אדרבא נחשך אורה כו', ומ"מ זהו רק שאינו בבחי'
 אור המאיר אבל ה"ה במציאות אור עכ"פ, והיינו שלא נתבטל בזה כל מציאות
 האור לגמרי שהרי ישנו להאור בנציאות רק שאינו מאיר כלל מפני אור השמש כו',
 דהביטול הזה הוא רק בהתפשטות לבד לא בהעצם כו', ולכן בהסתלק אור השמש
 כשהשמש שוקע מאיר אז אור הנר והיינו מפני שעצם מציאותו לא נתבטל גם
 בהיות השמש זורחת כ"א שנתבטל התפשטותה לבד כו'. וה"ז עד"מ כמו הקטן
 שמתבטל לפני הגדול שאינו תופס מקום בעצמו כלל, וכמו חכם אינו מדבר לפני מי
 שגדול ממנו מפני הביטול שאינו בבחי' התפשטות כלל כו', ומ"מ אינו מתבטל
 בעצם מהותו לגמרי, וזהו חכם אינו מדבר לפני כו' דדבור הוא התפשטות כו', והיינו
 הביטול בהתפשטות לבד לא בעצם המהות כו', שהרי הוא מ"מ חכם וא"א לומר
 עליו שאינו חכם כלל, רק שחכמתו אינו תופס מקום לגבי החכם גדול כו', ובאמת
 הביטול דהעדר תפיסת מקום הוא ג"כ ביטול בעצם המהות כו', דהרי מתבטל כ"כ
 עד שאינו תופס מקום בעצמו כלל ואינו נחשב בעצמו לחכם כלל (בל"א ער
 פארלירט זיך לגמרי), ומ"מ אין זה ביטול בעצם המהות ממש שהרי הוא מ"מ חכם
 כו', ולגבי הקטן ממנו ה"ה תופס מקום שהוא חכם לגבי' וגם ה"ה משפיע לו כו'.
ועד"ז יובן בענין כ"ע אע"ג דאיהו אור צח כו' שהוא בבחי' אור עכ"פ רק שלגבי
עה"ע הוא בבחי' אוכם ושחרות כו', זהו ג"כ בחי' הביטול דכל"ח שהוא רק כלא

ולא בבחי' ביטול במציאות ממש כו', והביטול הוא מצד הדביקות במקורו לא בבחי' ההתכללות ממש כו' וכמ"ש בלקו"ת בהביאור דמי מנה, ומ"מ ה"ז בחי' ביטול גדול יותר מהביטול דחכ' כו'. וי"ל דהנה מבו' במ"א דהביטול דשרגא בטיהרא ה"ז ביטול גדול יותר מהביטול דהתכללות הנר באבוקה, דשרגא בטיהרא ה"ז ביטול לגבי דבר שאינו במהותו כלל, דאור השמש הוא אור נעלה שאינו כלל במהות אור הנר ואינו מערכו כלל כו', אבל התכללות הנר באבוקה ה"ז בדבר שממהותו דשניהם אש רק שהאבוקה הוא אור גדול ביותר כו', וידוע דכל ביטול לגבי דבר שאינו ממהותו כלל הוא ביטול יותר גדול כו', וע"כ הגם דשרגא בטיהרא הוא רק ביטול ההתפשטות לבד ונר באבוקה הוא בבחי' ההתכללות, מ"מ ה"ה במהות אש ורק שנתבטל ממציותו הראשון כו' כמ"ש בסש"ב פי"ט, אבל שרגא בטיהרא ה"ז הביטול לגבי דבר שאינו ממהותו כלל ה"ז ביטול יותר שנחשך אורה לגמרי כו'. והדוגמא מזה י"ל בבחי' כתר וחכ' דהרי כתר הוא ספי' הראשונה שנאצלה מאוא"ס עצמות המאציל כו' (ולדעת הפרד"ס ה"ה עלול הראשון כו', ולדעת האריז"ל ה"ז ע"י הצמצום כו' ועמשנת"ל פקס"ד), ה"ז בבחי' קירוב יותר לגבי עצמות והביטול דכתר הוא לגבי עצמות המאציל שמובדל בערך לגמרי מבחי' הכתר כו', משא"כ הביטול דחכ' הרי כ' בסש"ב שם שזהו כמו ביטול הנר בשרשו ומקורו שזהו במהות האש כו'. וי"ל ההפרש בזה דביטול הכתר הוא לגבי העצמות שאינו בגדר מקור, וביטול דחכ' הוא לגבי מקורו, והיינו שנרגש בו העצם שהוא מקור האור ועי"ז הוא הביטול שז"ע אין זולתך כו', וגם מבו' שם שאין זה שהיא בבחי' ההתכללות ממש כ"א מה שחפצה להכלל כו'.

קיצור. וי"ל שז"ע כ"ע אוכם הוא קדם עה"ע. הרצון להיכלל. כזיו השמש בשמש. והו"ע אפס בלתך. וצ"ל והלא הוא אור קמ"צ הנה אוכם הוא הביטול דהעדר תפיסת מקום. וכמו קטן לגבי גדול ועם היות שיש בזה ג"כ ביטול בעצם המהות מ"מ הביטול ממש הוא רק בהתפשטות. והוא בחיצוניות הכתר. וה"ז למעלה מהביטול דחכ'. כי אוכם הוא כמו שרגא בטיהרא שזהו הביטול במהות הנבדל ממהותו. כמו"כ הביטול דכתר הוא לגבי עצמות. וביטול דחכ' הוא כנר בפני האבוקה. שבטל לגבי מקורו.

(רפא) **והנה** בלקו"ת בהבי' דמי מנה בשם הה"מ ז"ל דמפני שהכתר הוא למעלה מכל הע"ס לכן הוא משיג יותר איך שאין ערוך אל המאציל א"ס ב"ה, וי"ל דעם היות דהביטול בכח הוא מפני שבחכ' מושג ומורגש איך שהוא לבדו הוא ואין זולתו, והיינו שמושג ומורגש שם הידיעה האמיתית כמו שהיא בעצמות אוא"ס ב"ה, ובכת' הביטול הוא איך שאין ערוך להנאצלים לגבי עצמות כו' וכמש"ש שז"ע יראה בשת כו' שזהו הביטול דהעדר תפיסת מקום כו', ובחכ' הוא הביטול דאין זולתו כו'. וזהו מעלת האו"פ על האו"מ דלהיות שהחכ' היא בחי' פנימי ע"כ בחכ' היא הידיעה דהדיעה שבעצמות איך שהוא לבדו הוא כו', ומה שנרגש בהאו"מ הוא איך שאין ערוך כו', ויש יתרון בבחי' האו"מ והוא להיות שבכתר הוא האין ערוך לגבי עצמות א"ס ב"ה ה"ז ביטול גדול יותר מהביטול דחכ' כו', וכ"ז הוא הביטול דאוכם שהוא בחי' העדר תפיסת מקום לבד ואין זה בבחי' התכללות עדיין כו'.